

Lukács evangéliuma – 20

Jézus tanítói hatalma.

¹Egy nap, amikor a népet tanította a templomban s az evangéliumot hirdette, odamentek a főpapok, írástudók és a nép vénei, ²és megkérdezték: „Mondd meg nekünk, milyen hatalom birtokában teszed ezeket, vagy ki adta neked ezt a hatalmat?” ³Így felelt nekik: „Én is kérdezek tőletek valamit. Mondjátok meg nekem: ⁴János keresztsége az égből való volt, vagy emberektől származott?” ⁵Erre tanakodni kezdtek maguk közt: „Ha azt mondjuk: Az égből –, azt fogja kérdezni: Akkor miért nem hittetek neki? ⁶Ha meg azt mondjuk: Az emberektől –, megkövez minket az egész nép, mert meggyőződése, hogy János próféta.” ⁷Ezért azt válaszolták neki, hogy nem tudják, honnét való. ⁸Jézus erre így felelt nekik: „Akkor én sem mondom meg nektek, hogy milyen hatalom birtokában teszem ezeket.”

A gyilkos szőlőművesek.

⁹Ezután mondott a népnek egy példabeszédet: „Egy ember szőlőt ültetett. Majd bérbe adta szőlőműveseknek, és hosszabb időre elment idegenbe. ¹⁰Amikor eljött az ideje, elküldte szolgáját a szőlőművesekhez, hogy a szőlő terméséből szolgáltatassák be neki a rá eső részt. De a szőlőművesek megverték, és üres kézzel elkergették. ¹¹Erre egy másik szolgát küldött. Ezt is megverték, szidták, gyalázták, majd üres kézzel elzavarták. ¹²Erre egy harmadikat is küldött. Ezt is sebesre verték és kidobták. ¹³Most a gazda így gondolkodott magában: Mit tegyek? Elküldöm kedves fiamat, őt csak megbecsülik. ¹⁴A szőlőművesek azonban a fiú láttára így biztatták egymást: Ez az örökös. Öljük meg, és a miénk lesz öröksége. – ¹⁵Kidobták hát a szőlőből és megölték. Vajon mit tesz velük a szőlő ura? ¹⁶Hazajön, és megöli a szőlőműveseket, a szőlőt pedig másoknak adja bérbe.” Ezt hallva tiltakoztak: „Isten mentsen tőle!” ¹⁷Ő azonban végignézett rajtuk és folytatta: „Mit jelent akkor az Írás: A kő, amelyet az építők elvetettek szegletkövévé lett? ¹⁸Aki e kőre esik, összeúzza magát, akire pedig ráesik, azt agyonúzza.” ¹⁹Az írástudók és a főpapok nyomban el akarták fogatni, de féltek a néptől. Megértették ugyanis, hogy róluk szólt ez a példabeszéd.

Az adópénz.

²⁰Szemmel tartották és cselvetőket küldtek ki. Ezek jószándékú embernek tettették magukat, hogy szaván fogják, s aztán kiszolgáltassák a hatóságnak és a helytartó hatalmának. ²¹„Mester – kezdtek –, tudjuk, hogy az igazságot hirdeted és tanítod, nem nézed az emberek személyét, hanem az igazsághoz híven tanítod az Isten útját. ²²Szabad adót fizetnünk a császárnak, vagy nem szabad?” ²³De ő észrevette a csapdát, ezért így felelt nekik: ²⁴„Mutassatok egy dénárt! Kinek a képe és felirata van rajta?” „A császáré” – válaszolták. ²⁵„Adjátok hát meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené” – mondta nekik. ²⁶Így egyetlen szavába sem tudtak belekötni, amit a nép előtt kiejtett. Meglepődésükben, hogy így felelt, elhallgattak.

A feltámadás kérdése.

²⁷Elé járultak néhányan a szadduceusok közül, akik azt tartják, hogy nincs feltámadás, ²⁸és megkérdezték tőle: „Mester! Mózes meghagyta nekünk: Ha valakinek meghal a testvére s asszonyt hagy maga után, gyermeket azonban nem, akkor a testvér vegye el az özvegyet, és támasszon utódot testvérenek. ²⁹Volt hét testvér. Az első megnősült, aztán meghalt utód nélkül. ³⁰Az asszonyt elvette a második, ³¹aztán a harmadik, majd sorra mind a hét. De mind úgy halt meg, hogy nem maradt utód utána. ³²Végül az asszony is meghalt. ³³A feltámadáskor vajon kié lesz az asszony? Hisz mind a hétnek felesége volt.” ³⁴Jézus ezt válaszolta nekik: „A világ fiai nősülnek és férjhez mennek. ³⁵Akik pedig méltók rá, hogy eljussanak a másik világba és a halálból való feltámadásra, nem nősülnek, s nem is mennek férjhez. ³⁶Hiszen már meg se halhatnak többé, mert az angyalokhoz hasonlítanak, és az Istenek a fiai, mert a feltámadás fiai. ³⁷Arról, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is beszélt a csipkebokorról szóló részben, ahol az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének nevezi. ³⁸Az Isten nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki neki él.” ³⁹Némely írástudó megjegyezte: „Mester, helyesen válaszoltál.” ⁴⁰Többé nem mertek tőle kérdezni semmit.

A Messiás Dávid fia.

⁴¹Most ő kérdezte tőlük: „Miért mondják, hogy Krisztus Dávid fia? ⁴²Hisz Dávid maga mondja a zsoltárok könyvében: Ezt mondta az Úr az én Uramnak: Ülj a jobбомra, ⁴³s ellenségeidet lábad alá teszem számolyul. ⁴⁴Ha tehát Dávid urának nevezi, hogy lehet akkor a fia?”

Az írástudók bűnei.

⁴⁵Az egész nép füle hallatára így szólt tanítványaihoz: ⁴⁶„Óvakodjatok az írástudóktól!

Szeretnek pompás öltözékben járni, szeretik, ha a tereken köszöntik őket. Szívesen elfoglalják a zsinagógákban az első székeket, a lakomákon az első helyeket, ⁴⁷felfalják az özvegyek házáat és színleg nagyokat imádkoznak. Annál súlyosabb ítélet vár rájuk.”